

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Χίλια όκτακόσα κι' ένεννινταέξη,
στέφανον λαχάνων ή πατρίς άς πλέξη.

Τού μηνός Νοεμβρίου έννάτη
κι' άριθμάρουν πολλοί Κορδονάτοι.

Έτος άριθμούμεν δέκατον και τρίτον
κι' έδρα μας ή χώρα τών άρχαιοτήτων.

Έξήντα πέντε και πεντακόσα,
Βουλή μάς ήλθε βουλευμιώσα.

**Φουχτώσετε λεπίδα
για πίστι και πατρίδα.**

Άφήστε τούς Ματσάληδες, τάναρχικά καθάρματα,
και τρέξετ' εκεί πέρα,
πού λαμπερά βροντοβολούν τά Τουρκομάχα τάρματα
του Μπρούφα, του Βερβέρα.

Έκει μουγγρίζει τò στοιχειò τής νέκρας, τής σφαγής,
και κοκκινίζουν χώματα τής πατρικής μας γής,
έκει φωλιάζει τύραννος μ' αίματωμένο στέμμα
και πίν' ιδρώτ' άδελφικό κι' άδελφικό μας αίμα.

Έκει σκλαβιάς άληθινάς και σίδερα βχρειά,
κλάμμα πικρό κι' άτέλειωτο χωρίς παρηγοριά,
κι' εκείνον, πού για τòνομα τής 'λευθεριάς 'πεθάνη,
τόν καρτερεί παλληκαριάς τραγοῦδι και στεφάνι.

Πέρα κατά τόν Όλυμπο κυττάξετε με πόνο
πώς πᾶν τόν θάνατο νά 'βροῦν έγγόνια του Βλαχάβα,
κι' εκείνο νά ζηλεύετε τò παλληκαρι μόνο,
πού τρέχει τήν άληθινή νά ζωντανέψη σκλάβα.

Μόνον εκεί σηκώσετε μαχαίρι μ' άπονιά
και μπήχτε το μες 'στό κορμι του Τούρκου του φονιά,
κι' αφήστε τούς Ματσάληδες τόν Ραβασσόλ νά κάνουν,
φονιάδες έγεννήθηκαν, φονιάδες θά πεθάνουν.

Ό τιμημένος δουλευτής κι' ό γνωστικός εργάτης,
πού για Θεό κι' ελεύθερη πατρίδα λαχταρά,
μόνο γι' αύτήν και τò σταυρό πετειέτ' έπαναστάτης
φωνάζοντας άνάθεμα 'στόν κάθε μαχαιρά.

**Φαδουλής και Περικλέτος,
ὁ καθένας νέτος δικέτος.**

Φ.—

Τί παράξενος ντουγιᾶς!
ἄλλο πάλι ξαφνικό...
ἕνας παπουτσῆς φονιάς
κάνει τὸν ἀναρχικό.

Νάτος! χύνεται 'στ' ἀσκέρι
καὶ κτυπᾷ μὲ τὸ μαχαίρι
δὴ οὖ πλουσίους Πατρινούς
καὶ τρομάζει κάθε νοῦς.

Ὡ πατρίς, καὶ πάλιν χαῖρε!...
ἦλθαν εὐτυχεῖς ἡμέραι,
κι' ἀξιώθηκαν νὰ 'δῶ
ἕναν Ραβασσόλ κι' ἐδῶ.

Πῆραν δρόμο τὰ μυαλά μας,
κῦττα φόνους τραγικούς,
μέσα 'στ' ἄλλα τὰ καλά μας
ἔχομε κι' ἀναρχικούς.

Ἀναρχία μὲ τὸν νόμο,
ποῦ τὸν σέρνουν μὲς 'στὸ δρόμο,
ἀναρχία πέρα πέρα
μὲ κλεψιά καὶ μὲ μαχαίρα.

Ἀναρχία 'στὸ κεφάλι
καὶ πρὸ πάντων εἰς τὸ χέρι,
κι' ἀναρχία τοῦ Ματσάλη
μ' αἱματόδρεκτο μαχαίρι.

Ἀναρχία κάθε γνώμη,
Θέμις, τύποι καὶ λιμπρέτα...
πιὸ πολὺ μὲ σκιαζοῦν νόμοι
παρὰ μπόμπαις καὶ στιλέτα.

Ἀναρχία κάθε βῆμα
κι' ἡ τιμὴ 'μπροστά μας πέφτει
μὲ τοῦ Κότταρη τὸ ρῆμα,
μὲ τὸ κλιέφτω, κλιέφτεις, κλιέφτει.

Ἀναρχία, ποῦ σαλεύουν
κι' ἡ καλλιτέρας καυκάλας,
κι' ὅς 'ιδρόνουν καὶ δουλεύουν
γλείφουν μόνο τῆς κοκκάλας.

Κι' ὅσοι στέκονται καρτέρι
καὶ κυττοῦν τὸ Κεντρικό,
μιά φορά κι' αὐτοὶ μαχαίρι
θ' ἀκονοῦν ἀναρχικό.

Σὰν κεφάλι τῆς τρελλῆς
σχέσεις Θρόνου καὶ Βουλῆς
κι' ἀναμιξὲν σὰν μεσκουλάντζα
παστρικοί καὶ λερωμένοι,
ἀρχοντιά καὶ προστυχάντζα
πρωτοκλέφταις καὶ κλεμμένοι.

Ἀναρχία, ποῦ γανώνει
καὶ τὸ κλούβιο μου κεφάλι,
κι' ὅλ' αὐτὰ τὰ στεφανώνει
τὸ στιλέτο τοῦ Ματσάλη.

Π.—Τί τσαμπουνᾶς, βρέ Φαδουλῆ, μονάχος ἐκεῖ πέρα;
Φ.—Μικρόβιον ἀναρχικὸν κυττάζω 'στὸν ἀέρα.
Μὴ μὲ σιμώσης, ἄθλιε, καὶ τράβα παραπίσω,
γιατὶ σκοπεύω σήμερα νὰ σὲ δολοφονήσω,
θὰ μαχαίρωσω τὸ δεξὶ καὶ τὸ ζεβεῖ πλευρὸ σου,
ἀλλ' ὅμως πρῶτα πηγαίνει νὰ κἀνης τὸ νερό σου.

Π.—Τί λές, μωρέ;

Φ.—Θὰ σκοτωθῆς καὶ δὲν θὰ τρῶς μπιρτέν...
'τελείωσαν τὰ ψέμματα, κομμένο τὸ γελέκι.
Μάννα, σοῦ λέω δὲν 'μπορῶ 'στὸν κόσμο νὰ δουλεύω
καὶ 'στὴν δουλειὰ νὰ ρέβω,

ἐγὼ 'στὴ γῇ 'γεννήθηκα μονάχα γιὰ ραχάτι
καὶ φέρετέ με σηκωτὸ σὲ Βασιλεῖα Παλάτι,
ἐγὼ 'στὴ γῇ 'γεννήθηκα μονάχα γιὰ χουζοῦρι,
'στὸν ἥλιο νὰ ξαπλώνωμαι, τὸν ναργιλέ νὰ πίνω,
νὰ χασμουρεῖμαι κάποτε, καὶ τούτη μου τῇ μούρη
χιλιᾶδες μυῖγαις νὰ τὴν τρῶν κι' ἐγὼ νὰ τῆς ἀφίνω.
Μάννα, μενοῦτο δὲν 'μπορῶ 'στὸν κόσμο νὰ δουλέψω,
γιὰ τεμπελιά τρελλαίνομαι, γι' αὐτὴν φορῶ καὶ ράσα,
καὶ νὰ μ' ἀφήσουν, Περικλῆ, καμμιὰ φορὰ νὰ κλιψώ
θὰ βαρεθῶ τὰ χέρι μου ν' ἀπλώσω μὲς 'στὴν κάσα.
Σὺ Περικλέτο κουτεντέ, μὲ ζῆλον δλοένα
ἐργάζου καὶ κοπιάζεις καὶ δούλευε γιὰ 'μένα,

κι' ἂν μὲ κλεψιάς ἢ μὲ τιμὴ
πλουτίσης, δὲν μὲ μέλει,
φθάνει νὰ βάζεις τὸ ψωμί
'στὸ στόμα τοῦ τεμπέλη.

Δουλεύετε, πλουτίζετε,
γι' αὐτὸ δὲν σὰς ζηλεύω,
μόνο νὰ μὲ ταΐζετε
χωρὶς νὰ σὰς δουλεύω.

Δουλεύετε μὲ τὸ στανεζὸ
χειμῶνα καλοκαίρι,
κι' ἀνοιζετε τεμπελχανιὸ
γιὰ μὲ τὸν ρεμπεςκέρη.

Ἄλλοιως θὰ γίνῃ συμφορὰ
καὶ 'στ' ὄνομα τοῦ νόμου
σὰς μαχαίρωνά μιά χαρὰ
καταμεσῆς τοῦ δρόμου.

Ὁ κόσμος ὅς φρυᾶξῃ
κι' εἶναι καιρὸς ν' ἀλλάξῃ
καὶ 'στὸν 'δικόν μας τόπον
ὁ βίος τῶν ἀνθρώπων.

Τὴν φτώχεια καὶ τὴν ἀρχοντιά συνογελῶ καὶ κλαίω
καὶ μόνο τοὺς τεμπέληδες θαυμάζω μαχαίραδες...
πάω σὲ κάποιον φούρναρη, δὸς μου ψωμί τοῦ λέω,
κι' αὐτὸς μοῦ λέει «δῶσε μου γιὰ τὸ ψωμί παράδες,
κι' ἐγὼ τοῦ δίνω 'στὸ λαίμω μιά μαχαίρα μὲ λάζω
καὶ πέρνω τὰ καρβέλια του καὶ σκούζω κι' ἀλαλάζω.
Εἰς ἕνα σπῆτι μούρχειται νὰ πάω νὰ κτυπήσω
καὶ μέσα νὰ καθίσω.
Θέλω τὸ σπῆτι χάρισμα καὶ τζάμπα τὸ καρβέλι,

κι' ἐκεῖνος ποῦ σκοτώνεται κι' ἐκεῖνος ποῦ σκοτώνει.
Κι' ὅταν ἐμπρός μου φόρεμα γυμνόποδος ἀπλοῦται

ἡ Καίσαρος πορφύρα,
τότε φωνάζω μέσα μου: ἀκατακαυμένη πλοῦτε
καὶ φτώχεια κακομοῖρα,
κτυπᾶσθε, σκυλοτρώγεσθε, μὰ τίποτα δὲν βγαίνει,
τρομάζω τοὺς πολέμους σας, μὰ τέλος δὲν εὐρίσκω,
κι' ὁ Βασιλεῖς μας ἔκανε φιγούρα μὲς 'στὴ Βιέννη
καὶ μυστικὰ 'κουβέντιζε μαζί μὲ τὸν Φραγκίσκο,
κι' ὁ φίλος μας ὁ Πατισᾶχ ἐτρόμαξε πολὺ
κι' ὁ Θεωρῆς ὁ φίλος του μὲ γλύκα τοῦ 'μιλεῖ:
«Γι' αὐτὰ ποῦ λένε 'ξένοιστος, τζάνουμ Σουλτάνε, μείνε,
κι' ἡ μυστικαὶς κουβένταις μας μόνο κουβένταις εἶναι.»
Τοιαῦτα λέγει 'στὸν Χαμίτ, τὸν πανταχοῦ παρόντα,
μὲ σάλπιγγα Τυρρηνικὴν μυριοστόμου φήμης,
κι' ἐνῶ τὴν Πέμπτην οὐρανὸς κατάμαυρος ἐβρόντα
ἐδύγηκε Πρόεδρος Βουλῆς καὶ πάλιν ὁ Ζαήμης,
κι' ἐγέλασε γλυκύτατα τῶν Βουλευτῶν ὁ κύριος
κι' ἐσήμανε φαιδρότατος ὁ κώδων ὁ σωτήριος.
Μὰ τώρα στάσου, Περικλῆ, χωρὶς νὰ κἀνης πάσο,
νάλθῶ μὲ τὸ μαχαίρι μου καὶ νὰ σὲ ξεκοιλιάσω.
Φτοῦ σου, κορμί παμμίαρον, ποῦ τόσον ἐκτιμᾶσαι,
φτοῦ! νὰ χαθῆς, σαποκοιλιά, καὶ τρεῖς ἀνάθεμά σε.

Ἐστὸν κόσμω τρώγεται κανεῖς
γι' αὐταῖς τῆς βρώμας ποῦ μᾶς τρῶν,
γι' αὐταῖς οἰκτρῶς αὐτοκτονεῖς
καὶ σύ, Ματσάλη τῶν Πατρῶν.

Π.

Μὰ πρὶν μοῦ χύσης τὴν κοιλιὰ
κι' ἐμπρός σου σπαρταρήσω,
δέξου 'στὸ στόμα μιά ξυλιά
καὶ τρεῖς κλωτσιαῖς ὀπίσω.

**Λαμπρὰ δκνήν,
ποῦ συγγινεῖ.**

Χωρὶς ραβδί καὶ στήριγμα 'στὸ χέρι,
μὲ τὰ γέρα ποδάρια του καὶ μόνα
τῆς πτερωτῆς Κορόνας τὸ ζεφτέρι
ἀνέβη 'στὸν μεγάλον Παρθενῶνα.

Τὸν ἄνδρα τοῦ πυρός καὶ τῶν ἀγώνων
σκαὶ τὸν ἐχαιρέτησαν προγόνων,
ἐσείσθη δὲ τῆς δόξης τὸ κεμήλιον
κι' ἔλαμψε μὲ τοῦ Στέμματος τὸν ἥλιον.

Κι' ὁ Θεωρῆς προγόνους προσκυλῶν
ἀνέβλεψε ψηλὰ 'στὸν οὐρανὸν
κι' ἐβόησε τοιαῦτα 'στὸ κενόν:
«Δέξου 'στὰ μάρμαρά σου, Παρθενῶν,
κι' ἐμὲ τὸ πρῶτον σέμνωμα τοῦ Θρόνου,
ποῦ τίτλος μὲ κοσμεῖ Βουλγαροκτόνος,
καθὼς ἐδέχθης ἄλλοτε, κευηλίσιν,
καὶ τὸν Βουλγαροκτόνον τὸν Βασίλειον.»

«Κι' ἐγὼ Βουλγαροκτόνος Θεωρῆς
κατὰ Βουλγάρων ἔπρεσα βαρὺς,
τὴν σπάθην δὲ ποθῶ τὴν νικηφόρον,
τὴν πλῆθυσαν στεφάνων καὶ τιμῶν,
νὰ καταθέσω σήμερον ὡς δῶρον
'στῆς Ἀθηνᾶς τὸν ἅγιον βωμόν,

κι' ὁ νοικοκύρης ἔρχεται καὶ νὰ μὲ διώξῃ θέλει,
κι' ἐνῶ μὲ τρόπο μοῦ 'μιλεῖ τραχὺ καὶ ντυλικάτο
τοῦ δίνω μιά 'στὸ ψυχικό κι' ἀμέσως πάρτον κάτω.
Φέρετε τῆς κάσας γρήγορα τοῦ τάδε καὶ τοῦ δεῖνα
κι' ἀφήστε τὰ κεφάλαια νὰ θύσω κι' ἀπολέσω,
δὲν σιμίζομαι τὸν θάνατο, μηδὲ τὴν γκιλοτίνη,
κι' ἀπάνω 'στὸ σανίδι τῆς ἀνάσκελα θὰ πέσω,
καὶ θὰ τραβήξω μόνος μου γιὰ πῶς πολλὴ φοβέρα
τοῦ μπόγια τὴν μαχαίρα.

Ὡ Περικλῆ, θὰ σκοτωθῆς καὶ θρήνησε τὸ χάλι σου,
θὰ φάω τὸ κεφάλαιον μαζί μὲ τὸ κεφάλι σου.
Δὲν θέλω πιά κεφάλαια, νὰ λείψουν μιά γιὰ πάντα,
ὁ βίος νὰ κατρακυλᾷ σὰν ρύακος κελάρυσμα,
καὶ 'στὸν φονιά τὸν παπουτσῆ νὰ στήσουν ἀνδριάντα,
ποῦ θέλει σώνει καὶ καλά νὰ ζῆς ἡ φτώχεια χάρισμα.
Κάτω, μωρὲ κρηνηναριό, κεφάλαια καὶ τόκοι...
κάτι σπουδαῖον ἔμαθα καὶ γιὰ τὸν Θεοτόκη,
δὲν θέλει λέγον κεφαλὴ τοῦ κόμματος νὰ γίνῃ
καὶ μόνο Κόντες σκέπτεται πρὸς τὸ παρὸν νὰ μείνῃ.
Μὲς 'στὰ βαθεῖα μεσάνυχτα, ποῦ σκούζουν τὰ κοκόρια,
μὲ πιάνει στενοχώρια,

καὶ τρέχω μὲς 'στὸ πῆτι μου μὲ τῆς νυκτὸς τὴν ρόμπα
καὶ σκέπτομαι τὸν Ραβασσόλ καὶ τοῦ Βαγιάν τὴν μπόμπα,
καὶ μὲς 'στὴν μαύρη σιωπὴ τροχίζω τὸ στιλέτο...
ἀγ! ἂν δὲν εἶχαμε κοιλιὰ, καυμένη Περικλέτο!
Καμμιὰ φορὰ κατὰγυμνη τὴν βλέπω σὰν Φακίρης
κι' ἔτσι 'μιλῶ φρενήρης:

γιατὶ, μωρὲ σαποκοιλιά, τὸν νοῦ μας κυβερνᾶς
καὶ νηστικὴ δὲν εἰμπορεῖς 'μιά μέρα νὰ περνᾶς;
εἰς θαρρῶ, σαποκοιλιά, πῶς μᾶς τὰ κάνεις ὅλα
κι' ἐκεῖνους φέρνεις 'στὴν Ἀρχὴ κι' αὐτοὺς 'στὴν καρμα-
Τῆς γῆς τὰ βρωμοπλάσματα τὰ τυραννεῖς πολὺ, [νιόλα.
καυμὸς μεγάλος ἔγινες καὶ σταυρωτῆς 'δικός μου,
ὅταν πεινᾶς, σαποκοιλιά, πεινᾶς κι' ἡ κεφαλὴ
καὶ τότε τὴν ἰσότητά φαντάζεται τοῦ κόσμου,
καὶ μὲ ρομφαίας εὐχεταὶ καὶ νιτρογλυκερίνας
νὰ γίνουν ὅλοι πλούσιοι γιὰ νὰ φοροῦν τῆς πείνας.

Ἔλα πλέον, ἐτοιμάσου,
μὴ καθόλου χρονοτριβεῖ,
θὰ ξεσχίσω τὴν κοιλιὰ σου
γιὰ νὰ 'δῶ τί βρώμας κρύβει.

Θέλω νὰ χύσω τάντερα, χολαῖς, σηκότι, σπλῆνα,
κι' ἐκεῖνον τὸν πανάθλιον ἐντερικὸν σωλῆνα,
καὶ νὰ κτυπῶ τὰ μούτρα σου μ' ἐκεῖνα ποῦ θὰ βγάλω,
καὶ ν' ἀποδείξω, Περικλῆ, ὥς φανερά μὲ τοῦτα
πῶς ὁ κτηνώδης ἄνθρωπος δὲν εἶναι τίποτ' ἄλλο
παρὰ μιά βρώμ' ἀτέλειωτη καὶ κινουμένη βούτα.
Βρωμικός κόσμος, Περικλῆ, καὶ 'στὸν πλανήτη τοῦτο
πάντα τῆς φτώχειας ἡ μερίς θὰ μάχεται τὸν πλοῦτο,
πάντα θὰ φαρμακώνεται τὸ μαῦρο μας σηκότι,
κι' ἂν τὸ κεφάλαιον κτυπᾶς μὲ κάμα καὶ πιστόλα
θὰ στέκῃ πάντ' ἀσάλευτο 'στὴν θέσι του τὴν πρώτη
καὶ μόνο τὸ κεφάλι σου θὰ κόβῃ καρμανιόλα.

Κι' ὅπταν εἶμαι δούλος σου τὸ μῖσος μου θὰ χύνω
μὲ λόγια τοῦ Ματσάλη,

ὡς ὅτου κύριος κι' ἐγὼ μὲ τὸν καιρὸ νὰ γίνω
νὰ μὲ μισήσουν ἄλλοι.

Θεῖ, τί κόσμος παλαβός, ποῦ πέρνει τὰ βουνα,
γυμναῖς κι' ἀδειανὰς κοιλιὰς κι' ἐγκλήματα κορδάνι,
καὶ μὲς 'στὰ φυλλοκάρδια μου μιά θλίψι μοῦ γεννᾷ

και μέσα σέ κατάχρυσο πανέρι
νά φέρω τὸ κομμένο μου τὸ χέρι.

«ὦ χρόνε, σὺ τὰς νίκας μου πρὸς τὰς σκιας νὰ κρώξεις ...
ἐρείπιον τῆς δόξης μας σαπρὸν καὶ γηραλέον,
δέξου κι' ἐμέ, τὸ δευτερον ἐρείπιον τῆς δόξης,
ὅπου τοῦ πρέπουν στέμματα καὶ σκῆπτρα Βασιλείων.
Τὴν δόξαν σου τὴν ἀφθιτον μὲ τὴν ἐμὴν ἐνδύω,
γέρος καὶ σὺ, γέρος κι' ἐγώ... σαράβλα καὶ οἱ δύο.

«Κρυφὴ σ' ἐνόνει, Παρθενών, μὲ τὸ Κορδόνι σχέσις,
καὶ σὺ μὲν διορθόνεσαι γιὰ νὰ μὴν καταπέσης,
ὅμως ἐγώ, τὸ καύχημα χρυσῆς ἀποθεώσεως,
φωναῖζον ἀνεπίδεκτος πῶς εἶμαι διορθώσεως.

» Ἐδῶ, ποῦ κλέος παλαιὸν διὰ παντὸς μαρμαίρει,
ἐδῶ, ποῦ ἔβρηκε θάνατον ἡ τοῦ Μιμίκου Μαίρη,
ἐδῶ προσῆλθε λιγερὴ μὲ κλέη νικηφόρα
κι' ἡ Μαίρη τῆς πολιτικῆς κι' εὐαίσθητος Θεόδωρα,
κι' ὅλους ἐκείνους τοὺς μουρλοὺς, ὅπου τοὺς πρέπει δέσιμο,
ἀπὸ ὕψηλὰ τοὺς θεωρεῖ καὶ δὲν φοβᾶται πέσιμο.

«Τῆς Κορδονάρας κύτταξε τὸν ὑψιπέτην Δία,
τὰ χρόνια κι' ἂν τὸν πῆρνε τὰ κότσα του βαστούν,
πρόβλελ' ἐμπρὸς μου, θαυμαστὴ κι' αἰμνηστὴ Φειδία,
γιὰ νὰ μοῦ στήσης ἀγαλμα μ' ἐλέφαντος ὅστουν.»

Τοιαῦτα διελάλησε τρανὰ
κι' ἀμέσως ἡ παρθένος Ἀθηνᾶ
προσῆλθε 'στὸν παρθένον Θεόδωρῃ

Τυπογραφεῖον Χρῶτη, νέος παντοῦ ρυθμός—Φακίωνος ὁ δρόμος καὶ πέντε ἀριθμός.

μ' ἐκείνο τῆς τὸ δόρυ τὸ βαρὺ,
καὶ πηλαλοῦν μαινόμενοι χορεῖ
κι' ὁ κόσμος τοὺς κυττάζει κι' ἀπορεῖ.

Λευκόπεπλος ἡ πάγκαλος ἡ κόρη
βλέπει τὸν Θεόδωρῃ καὶ σιωπᾷ,
κι' ἔξαφνα μὲ τὸλόχρυσο τὸ δόρυ
τὸν Δία κατακούτελα κτυπᾷ.

Μὰ ἔβρηκε τὸ κεφάλι του γερὸ
κι' ἡ κονταριὰ δὲν ἄφησε σημάδι,
κι' ὁ Φασουλῆς μαζί μὲ τὸν σωρὸ
ἐφώναζε πηδώντας σὰν ζαρκάδι.

«Πρόσεχε, Θεόδωρῃ, νὰ σὲ χαρῶ,
μὴν πέσης ἀπὸ ἄνω σὰν τὴν Μαίρη,
καὶ μάλιστα σὲ τοῦτον τὸν καιρὸ,
ποῦ τί θὰ μᾶς συμβῇ κανεὶς δὲν ξέρει.

«Σήμερον ἡ γηράσασα Κορδὸνα
τὸν γηραιὸν ἱππεὺς Παρθενῶνα,
κι' ἀνῆλθεν ἐτοιμόρροπον ἱκρίωμα
τῆς δόξης τὸ λαμπρότατον ὁμοίωμα,
ποῦ λαίμαργα τὸ βλέπουν τόσα στόματα,
ἡ κεφαλὴ τοῦ κράτους ἡ σπανία,
ποῦ στήνει λαίμοτόμων ἱκρίωματα
γιὰ δανειστῶν ἀχύρινα κρανία.

«Τὸν Παρθενῶνα σήμερον ἀνέβη
ὁ Ζεὺς τῆς νεωτέρας Ρωμηοσύνης,
ποῦ σείεται τὸ κράτος μόλις νύει
καὶ χεῖμαρρος ροχθεῖ Δικαιοσύνης.

«Σήμερον καταπλήσσω τὸν λαόν
ἐξ ὕψους θεωρεῖ τοῦ Παρθενῶνος
τῆς Νίκης τῆς Ἀπτεροῦ τὸν ναόν
ὁ φοβερός πολέμαρχος κι' ὁ μόνος,
ποῦ σπείρει 'στους βαρβάρους κόρυαν φρίκην
κι' ἱππεὺς πισσοκάπουλα τὴν Νίκην.

«Σήμερον ὁ σοφὸς ὁ τροφοδότης
καινούρια καὶ παλὰ κυττάζει χάλις,
κι' ἐμπρὸς του τῆς σοφίας ἡ Θεότης
ἔχασε καὶ ταῦτ' αὐτὰ τὰ πασχάλια.»

Εἶπεν αὐτὰ κι' ὁ Φασουλῆς τὸν σβέρκο του τεντώνων,
κι' ὁ τῆς Κορδόνας Περικλῆς ἐκάλεσε μὲ τόνον
τὸν παλαιὸν τὸν Περικλῆ μαζί του νὰ λιμάρῃ
περὶ πολλῶν ἀνέτων,
ὅμως ἀντὶ τοῦ Περικλῆ προσῆλθε μὲ στηλιάρι
γελῶν ὁ Περικλέτος.

Καὶ καμπόσαις ποικιλίαις,
μ' ἄλλωνος λόγους ἀγγελίαις.

Τὸ Λοῦδρον τὸ θαυμάσιον εἰς τὴν ὁδὸν Αἰόλου
μὲ πορσελάναις, χρυσάλλα, καὶ χίλια δαὸ σερίτσια...
αὐτὸς ὁ Κανελλόπουλος μαριόλος τοῦ διαβόλου,
πῶς ἔμαθε κι' εὐχαριστεῖ τοῦ κόσμου τὰ καπρίτσια.
Τὸ Λοῦδρον τὸ θαυμάσιον μὲ τούτ' αὐτὰ καὶ μ' ἐκεῖνα
μονάκριβο πανόραμα θὰ γίνη 'στὴν Ἀθῆνα.